

جنبش کارگری ایران

در دوماه مهر و آبان سال ۱۴۰۰

ابراهیم پاینده / آذر ۱۴۰۰

جنبش کارگری ایران در دوماه مهر و آبان امسال با ۲۷۱ اعتراض و اعتصاب در مقایسه با دوماه سال پیش با ۳۲۷ حرکت کارگری علیه سرمایه، کمی افت کرده است. چند سال است ما این ارقام را گزارش می دهیم، گاهی رشد اعتراضات کارگری به آن چنان ارقامی صعود می کند که انتظار تغییری کیفی و تحولی به مدارج رادیکال تر مبارزه طبقاتی، دست یازی به ارتباطات فرا کارخانه ای و خارج از محدوده چند کارخانه و محل کار دور از انتظار نیست اما تا کنون چنین تحولی علیرغم همه افزایش های کمی صورت نگرفته است. کارگران در مقطع مبارزه طبقاتی حول سال ۵۷ دست به اعتصابات وسیع و گسترده اعم از کارکنان دولت که روند روتین دولت سرمایه را به چالش می کشاندند، کارگران مخابرات سیستم ارتباطی را فلج می کردند، کارکنان بانکها که با اعتصاب خود سیستم مالی و پولی دولت سرمایه و چرخه سرمایه را متوقف و فلج می کردند، کارگران رشته ها و حوزه های مختلف تولیدی یا خدمات، و حتی کارگران واحدهای رشته های مختلف در یک شهر یا در سراسر کشور، اعتصابات وسیع و گسترده ای را برگزار می کردند. درجه [] وسعت و گستردگی اعتصابات پدیده ای نبود. در اعتصابات کارگری گذشته

های بعد وضع ارتباطات مبارزات کارگری با وجود این که کارخانه ها و دیگر مراکز کار از وجود نهادهای منفور و متعفن پلیسی مانند «شوراهای اسلامی»، «انجمن های اسلامی کار»، «خانه کارگر» پر بود. فضای مؤسسات خصوصی، دولتی و همه مراکز کار سرمایه، مجال هر تنفس اعتراضی را از کارگران سلب می نمود، اما کارگران کفش ملی، خودروسازی ها، با خواست مزد بیشتر، علیه بیکار کردن همکاران دست به اعتصاب می زدند، چرخ تولید را متوقف می نمایند و در بسیاری موارد به برخی خواسته های خود دست می یابند. بهترین نمونه هماهنگی مبارزه طبقاتی کارگران کوره پزخانه ها در این دوره است. کوره پزخانه ها جدا از هم هستند و در پاره ای موارد حتی در مناطق دور از هم، در نواحی مختلف یک شهر قرار دارند. معمولاً متعلق به سرمایه داران مختلف می باشند. کارگران آنها علی العموم ساده اند و در قیاس با همزنجیران خویش در مراکز بزرگ صنعتی تحصیلات نازل تر و تخصص کمتری دارند. فشار کارشان سهمگین تر، شدت استثمار آنها افزون تر و شرایط کارشان به گونه چشمگیری شاق تر است. با همه اینها تاریخ حاکی است که این کارگران در پهنه ضدیت خود پو با سرمایه، نه تنها عقب تر از سایر همزنجیران نیستند

دور ایران، چنین اعتصابات تنها در صنایع نفت و نساجی انجام شده بود. اما وسعت و گستردگی اعتصابات هیچ گاه بدین گونه نبود که در یک زمان اعتصاب شامل بخش عظیمی از کارگران و کارمندان در سراسر کشور شود. در جریان اعتصابات کارگری در مهرماه سال ۱۳۵۷، در برخی روزها تا یکصد هزار نفر و بیشتر به طور هم زمان در سراسر کشور در حال اعتصاب بودند. سطح بالای تشکل اعتصابی و هماهنگی در طرح خواست ها اعم از افزایش دستمزد، خواست های عمومی کارگران تا سیاسی از ویژگی های عمده [] این اعتصابات بود. برای نمونه، کارگران و کارمندان راه آهن به طور هم زمان اعتصاب را شروع کردند. اعتصاب کارکنان ۴۰ شرکت وابسته به گروه صنعتی بهشهر، که در نقاط مختلف کشور پراکنده بودند، از روز واحدی شروع شد. هفت هزار نفر کارگران و کارکنان شرکت کشت و صنعت کارون اعتصاب خود را هم زمان آغاز کردند و تادستیابی به خواسته هایشان، ۳۳ روز در حال اعتصاب بودند. اگر این کارگران و خروشان از هیچ بنمایه ضد سرمایه داری بر خور دار نبود اما حداقل با هم ارتباطاتی داشتند که بر بستر آن و حاصل آن برنامه ریزی اعتصابات و اعتراضات گسترده ای بود که لاقط بخشا به ثمر می نشست. در دهه

که علی العموم قاطع تر، پرخروش تر و استوارترند. اعتصاب بیش از ۱۰ هزار کارگر در ۱۸۰ کوره پزخانه پیرامون شهر همدان در خردادماه سال ۱۳۶۹ نیز یکی از این خیزش ها و کارزارها بود. چگونه است که مبارزات کارگران چند دهه گذشته چنین منسجم، با ارتباطات تنگاتنگ با ابعاد کارگری چند هزار، سرمایه داران و دولت سرمایه را به لرزه می اندازند و اکنون با وجود افزایش عددی توده های کارگر همه جا متفرق، گسسته، فاقد استخوان بندی، بدون هیچ دورنما، زبونه، مقهور و ضعیف امروز را به فردا می رسانند، بجای

این که سراغ هم زنجیران خود روند، به درگاه نهاد های سرمایه دخیل می بندند و از مدیران طلب کمک می کنند!! سرمایه در سراسر جهان درمانده و عاجز از حل معضلات خود آفرین و چالش های خود و هر دولت سرمایه ای بفرار چاره اندیشی در چار دیواری خود است. گیج و مبهوت بدور خود می پیچند و علیرغم انبوه حوزه های علمی، اندیشکده های چاره اندیشی بسان هیولایی زخم خورده فریاد مرگ سر می دهند. اگر ما قرار است چاره ای برای سرنوشت خود در این وانفسا کنیم می بایست مبارزه مان تجلی قدرت تعیین

کننده، اثرگذار و حادثه آفرین مان باشد. باید طبقه سرمایه دار و دولتش را تسلیم خواست های ما کند. برای این کار باید از این سردرگمی، کم بها دادن و ناچیز شمردن نیروی طبقاتی خود برون آئیم. سراسری، شورائی و ضد سرمایه داری متشکل گردیم. ما همین حالا در سراسر ایران در حال جدال هستیم بیائید به این پراکندگی پایان دهیم و همچون یک طبقه به همانگونه که کوه ساران سرمایه می آفرینیم سرنوشت خود و فرزندانمان را با شوراها ضد سرمایه ای و افق لغو کار مزدی بدست گیریم.

مبارزه طبقاتی کارگری در ایران در مهر و آبان ۱۴۰۰ در مقایسه با سال گذشته همین دوره

تعداد اعتصابات ماهیانه نیمه دوم هر سال از سال ۹۵

